

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: V. L. N., narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-995/ZA-ZA11-HA10-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-995/ZA-ZA11-HA10-2019, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutečný stav věci, resp. zjištěný skutkový stav nesprávně vyložil a došel tak k nesprávnému závěru, že nejsou dány podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Podle žalobce žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 14/2011, 5 Azs 105/2004, 3 Azs 12/2003, 5 Azs 47/2003, 3 As 24/2004, 6 A 25/2002 a 2 Azs 8/2004 vztahující se k užití neurčitého právního pojmu a správního uvážení, a to zejména při rozhodování o humanitárním azylu. Podle žalobce nelze z napadeného rozhodnutí dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce připomněl, že v České republice chce zůstat, protože má ve Vietnamu velké dluhy a bojí se věřitelů, měl by tam existenční problémy a nevládl by uhradit dluh z minulosti. Žalobce měl za to, že je naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu, nicméně žalovaný se s § 14 zákona o azylu náležitě nevypořádal a v tomto ohledu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že situaci žalobce dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které žalobce uvedl a že se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela dostatečně vypořádal se všemi možnostmi udělení azylu žalobci. K námitce žalobce, že nebyl zjištěn skutečný stav pro udělení humanitárního azylu, žalovaný uvedl, že se adekvátně zabýval možností udělit humanitární azyl, což také zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení, že skutkový stav zjistil dostatečně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání soudu

4. Při jednání soudu konaném dne 23. 11. 2020 právní zástupce žalobce trval na důvodnosti žaloby a požadoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, věc mu byla vrácena k dalšímu řízení a žalobci byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení.
5. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že legalizace pobytu a soukromé problémy žalobce v zemi původu nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 11. 11. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 14. 11. 2019 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, bez náboženského vyznání a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí a rovněž není nijak politicky aktivní. Dále uvedl, že je ženatý a nemá žádné děti. Jeho manželka Q. N. N., narozena „X“, je státní příslušnicí Vietnamu, kde také pobývá. Z Vietnamu vycestoval v srpnu roku 2019, a to letecky z Hanoje do Ruské federace. Jelikož neměl peníze na další cestu, tak se přidal ke skupině lidí z Vietnamu a společně cestovali autem nebo pěšky. Cílem cesty byla Velká Británie. Do České republiky žalobce přijel nejspíše dne 9. 11. 2019 a toho dne byl zadržen Policií České republiky, od které se dozvěděl, že se nachází na území České republiky. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. Jako jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že zde chce získat pobyt, aby mohl splatit dluh, který má ve Vietnamu.
8. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 11. 2019, jenž byl na žádost žalobce proveden ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka, žalobce uvedl, že nemá dokončené základní vzdělání, protože jeho rodina má finanční problémy a musel začít pracovat. Živil se příležitostnými pracemi na stavbách, stejnou práci vykonává i jeho manželka. Ve Vietnamu žijí i jeho rodiče. Vycestovat z Vietnamu se rozhodl asi rok před odjezdem a vízum do Ruska mu za úplatu vyřídila agentura, on si vyřídil pouze cestovní doklad. Cílem jeho cesty byla Velká Británie, kde si chtěl vydělávat peníze. Na cestu si vypůjčil od překupníků částku 500 milionů dongů, na její splacení termín určený nemá. Nějakou dobu pobýval na území Spolkové republiky Německo, sám v nějakém domě. Jídlo a pití mu tam nosili nějací Evropané, kteří s ním komunikovali prostřednictvím vietnamsky hovořící osoby za pomoci mobilního telefonu, který mu během rozhovoru předávali. K dotazu, za jakých okolností opustil Německo, žalobce uvedl, že mu bylo sděleno, že se musí dostavit do nějakého tábora. Na otázku, za jakých okolností ho zadržela policie, žalobce uvedl, že ho policie nezadržela. V nějakém obchodním domě se zeptal Vietnamce, co má dělat a policii potkal až tady v táboře. Ten Vietnamec mu také koupil jízdenku na vlak, od jiného Vietnamce, který ho nechal u sebe přespát, se dozvěděl, kam má jít a kde požádat o azyl. Žalobce by však i nadále chtěl žít v České republice a vydělat nějaké peníze. Na otázku, co si myslí, že by se stalo, kdyby se musel vrátit do země původu, žalobce uvedl, že největší strach má z toho, že nemá možnost zaplatit dluh. Před odchodem z Vietnamu neměl kromě ekonomických problémů žádné jiné potíže. K dotazu, jestli má mobilní telefon, žalobce odpověděl, že vlastní mobilní telefon. Na navazující dotaz ohledně toho, zda si přes mobilní telefon nedokázal zjistit, kde se nachází, žalobce uvedl, že ani netuší, jestli má mobilní telefon takovou funkci. Žalobce závěrem uvedl, že nemá jiný důvod k žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Dne 4. 6. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26. 3. 2020 a Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zjišťovací mise ve Vietnamu ze dne 20. 3. 2020. Žalobce se k těmto podkladům nechtěl vyjádřit, ani nic dalšího dokládat či uvádět.

10. Žalovaný následně dne 10. 6. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2020.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto srozumitelné. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
13. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
14. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

15. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 4. 6. 2020, žalobce nenavrhoval žádné doplnění podkladů, a za dané situace pokládá soud žalobcovu tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
16. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že chce v České republice získat pobyt, aby mohl vydělávat peníze na zaplacení dluhu ve Vietnamu, a navíc za situace, kdy o mezinárodní ochranu požádal poté, co na území České republiky vstoupil nelegálně, tedy bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, dostupného na www.nssoud.cz, *„[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
19. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tak dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

20. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „*důvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížní námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezvážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.*“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu z věřitelů, neboť žalobce se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, pokud by mu věřitelé chtěli nezákonným způsobem ublížit.
21. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, dluhy a obava z věřitelů žalobce ve Vietnamu) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona. V tomto směru žalovaný zcela vyhověl požadavkům vyplývajícím z žalobcem uváděné judikatury.
22. Udělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu z ekonomických důvodů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, dostupný na www.nssoud.cz, kde uvedl, „*[s]oud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží stěžovatele se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů stěžovatele se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, což stěžovatel také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobce, včetně návratu do vlasti, se zřetelem k aktuální situaci v jeho zemi původu, žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Soud shrnuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný naopak v tomto ohledu nijak nepochybil.
24. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. listopadu 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce